

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Ringvold împotriva Norvegiei – 34964/97

Hotărârea din 11.02.2003 (Secția a III-a)

Art. 6

Procedură civilă

Art. 6 § 2

Prezumția de nevinovăție

Acordarea unei reparații în cadrul unei proceduri civile îndreptate împotriva unei persoane achitate anterior pe latura penală pentru aceleași fapte: *neîncălcare*

În fapt – Reclamantul a fost achitat pentru infracțiunea de agresiuni sexuale asupra unei minore. Instanța a respins totodată cererea de despăgubiri formulată de victimă. Aceasta din urmă a declarat apel împotriva deciziei la Curtea Supremă, care a dispus Tribunalului Oslo să audieze martori și a încuviințat depunerea la dosar a unor documente aferente procedurii penale. Curtea Supremă a examinat cauza aplicând normele de procedură civilă și, după ascultarea părților și a unui mare număr de martori, l-a obligat pe reclamant să plătească victimei o despăgubire de 75 000 de coroane norvegiene. Instanța a reținut că „nu se aplică aceleași cerințe în materie de probe pentru a decide consecințele penale ce decurg pentru o anumită faptă și pentru a hotărî consecințele civile pe care fapta trebuie să le producă”. Instanța a subliniat, în această privință, că cerințele în materie de probe pe latura civilă sunt mai stricte decât cele specifice criteriului celei mai mari probabilități, din cauza gravelor consecințe ce pot decurge de aici pentru reputația pârâtului, fără a fi însă la fel de stricte ca cele necesare pentru stabilirea răspunderii penale. Era necesar să se cerceteze dacă, judecând bine toate aspectele, era „vădit probabil” ca pretinsele violențe să fi fost comise. În fine, Curtea Supremă a subliniat că decizia sa nu pune deloc în discuție achitarea reclamantului.

În drept – Art. 6 § 2: Procedura de reparație era reglementată de dispozițiile Codului de procedură civilă și, în hotărârea sa, Curtea Supremă a încadrat cererea ca fiind de domeniul dreptului civil. Prin urmare, cererea de despăgubiri nu a fost considerată ca fiind o „acuză în materie penală” conform dreptului intern. În ceea ce privește natura procedurii, cererea trebuia instrumentată în baza principiilor specifice normelor de drept în materie de răspundere civilă. Soluția pronunțată în procedura penală nu era decisivă pentru cererea civilă; problema reparației trebuia să fie supusă unei analize juridice diferite, bazate pe criterii și cerințe în materie de probe care prezintă diferențe importante față de cele aplicabile în domeniul răspunderii penale. Faptul că o acțiune care poate duce la formularea unei acțiuni civile reunește și elemente constitutive obiective ale unei infracțiuni nu constituie un motiv suficient pentru a-l considera pe pârât ca fiind „acuzat de săvârșirea unei infracțiuni”. De asemenea, faptul că probele prezentate în procesul penal servesc la stabilirea consecințelor faptei în domeniul civil nu justifică o astfel de concluzie. Altminteri, art. 6 § 2 ar avea ca efect indezirabil lipsirea victimei de posibilitatea de a cere despăgubiri, ceea ce ar constitui o limitare arbitrară și disproporționată a dreptului său de acces la o instanță. O interpretare așa

de largă nu ar fi susținută nici de textul art. 6 § 2, nici de vreo convergență a sistemelor juridice naționale din statele contractante. Prin urmare, achitarea nu trebuie să împiedice stabilirea, pe baza unor cerințe mai puțin stricte privind probele, a unei răspunderi civile care presupune obligația de a plăti o despăgubire pentru aceleași fapte. În speță, decizia Curții Supreme, separată de hotărârea de achitare, nu indica nici în mod expres, nici în esență că erau întrunite toate condițiile pentru a considera că reclamantul răspunde penal. De asemenea, nici scopul despăgubirii și nici valoarea acesteia nu i-au conferit caracterul unei sancțiuni penale în sensul art. 6 § 2. În fine, procedura în despăgubiri nu era corolarul direct al procedurii penale, iar legătura dintre acestea nu era suficientă pentru a justifica extinderea domeniului de aplicare a art. 6 § 2 asupra acțiunii în despăgubiri.

Concluzie: neîncălcare (unanimitate).